

Szabó Attila P. S.

Azt szeretném elmesélni még,
hogy továbbra is úgy járok haza
az üres háztelekre, mintha nem lenne üres.
Az adásvételt jó előre megjósolták
a hétköznapi fenyegető hajszálrepedései.
A pénzzel, amit kaptunk érte,
letapétáztuk az elhúzott szekrény
mögött mumifikálódott tenyér- és arcnyomokat.
Nehéz elképzelni, hogy az ott ragadt emlékek
nem ülhetnek már be a sarokba szorongani,
s nem rezdül meg a függöny, amikor kinyitom az ajtót.
Nehéz elképzelni már az ajtót is,
a kilincsre ragadt megérkezések melegét.
A lebontást nem néztem végig.

Azért járok vissza, mert egy új időszámítás szerint
elfogadhatóvá vált az alaprajzot is lassacskán elfedő
amnézia.

Leülök egy régi szék kontúrájára,

hallgatom az ünnepi nagytakarítás zümmögését,
a könyvespolc helyén egy ökörszem billeg csalánszáron,
sündisznó rágcsálja a földben maradt férgeinket,
s lassan eggyé válok a régen nincs szobám
levegőjét belengő elfogadással.

kép | Brent Pearson, flickr.com